

ԿԱՐՕՏ ԶՈՒԱՐԹ ԲԱՆԵՐՈՒ

Պատուհանին վար զխող՝ դուք կը տեսնե՛ք սա տրդան...
 Իր ըզծակաթ աչքերուն կարօտին տակ՝ ջընձազին
 Խուսբ մը հուտեր բակին մէջ քարեզընդակ կը խաղան,
 Մինչ կը տեղայ վերէն վար, անձրևի պէս, իր հոգին:

Ինքն ալ ըլլար անոնց պէս, կայտա՛ռ, անհո՛գ, ճւրլո՛ւն,
 Մոռնար փըլլիլն հաւատքին, մոռնար միտնիլն ամէն օր...
 Չըբացուէին միտքին մէջ, աչքը ամէն զոցելուն,
 Դառնած իծաղ ծաղիկներ՝ ժանտ բոյրերով նորանոր:

Թռչուն մ'իբրիւ ետ կու գայ մոռցըած սէրը խաղի,
 Ու կը փնտռէ կարօտով իր նախկին բոյնը զուարթ...
 Ըսէ՛ք, կըրնա՞յ զըտնել ան ճի՛շդ մը զոն՛, ուր թառի:

Ձեռքն երեսին կը նայի թարթիչն ի վար միշտ անթարթ,
 Կը հեռանայ ինքն իրմէ, ու կը կախուի կարծես վար...
 Մանչո՛ւկ, զընդակ զրլորող բու այդ հոգիդ իրն ըլլար:

ՎԱՀԷ ՎԱՀԵԱՆ